

nalezneme v této chvíli nepochybně žádného lepšího, než abychom přáli profesoru Hermannu-Otavskému podle starobylého zvyku univerzitního všeho toho, Q. B. F. F. Q. E.!

r. b.

Redakce připojuje něco málo ze vzpomínek na prof. Hermanna-Otavského.

Mecenáš.

Prof. Dr. Karel Hermann-Otavský jest typem vysokoškolského učitele, který žije se školou a jejím životem celou svou duší. Jeho jasné přednášky určitě jsou posluchači čteně navštěvovány, dal studentstvu učebnice, jeho způsob zkoušení, při kterém neslevil ani čárku dokonalému teoretickému vzdělání, jsou toho druhu, že student není deprimován a zkoušející hleděl vždy nalézt v kandidátovi to, co umí, a nikdy mu nechtěl dokázati to, co nezná.

Prof. Dr. Karel Hermann-Otavský však svoji lásku ke studentstvu projevil nejen teoreticky, nýbrž i prakticky. Projevoval vždy zájem o život studentů, jeho zástupci našli v něm vždy ochotného podporovatele svých snah a prof. Hermann-Otavský dovedl také svůj zájem vtěliti v praktický skutek.

V roce 1922 byla vědecká práce prof. Dr. Karla Hermanna-Otavského odměněna vědeckou cenou ve výši Kč 10.000.— Jednoho dne byli zástupci »Všehrdu« pozváni k němu a tu jim k jejich největšímu překvapení a zároveň radosti bylo sděleno, že poctěný se rozhodl, že neponechá si tuto cenu pro sebe, nýbrž že částku tuto věnuje k založení fondu, který by měl za úkol, aby podporoval léčení členů »Všehrdu«, postižených tuberkulosou. Prof. Dr. Hermann-Otavský vyslovil názor, že vidí, že tuberkulóza jest nezhoubnější nemocí, kterou zejména v poválečných dobách trpí studenti, že jest to nemoc, která v nejčastějších případech brání v řádném postupu ve studiu, že jest to nemoc sociální, která má velké důsledky pro celý život postiženého, a že právě za studií, obvykle v svých začátcích, kdy by se měla nejvíce léčiti, bývá nejvíce zanedbávána. Prohlásil nám, že si tedy přeje, aby částky, kterou nám daroval, bylo použito k tomuto účelu.

Přáli jsme si hned, aby částka tato sloužila jako základ k fondu, který jsme chtěli nazvati jeho jménem. Svědčí opět o skromnosti dárcově, a jest důkazem jeho povahy, že profesor Hermann-Otavský si rozhodně nepřál, aby fond tento byl jeho jménem nazván.

Když se ve výboru »Všehrdu« jednalo o tomto daru, bylo pevně rozhodnuto, že fond, který se měl zařídit, musí býti nazván »fondem Hermanna-Otavského«, třeba proti vůli dárce, ježto myšlenka, jaká byla projevena tímto darem, si nutně vy-

žaduje, aby dárce sám byl takovýmto způsobem poctěn. Prof. Dr. Hermannu-Otavskému pak nezbývalo nic jiného, než aby uznal tuto vůli výboru »Všehrdu« a smířil se s ní.

Stanovy fondu, nyní »fondu Hermanna-Otavského«, byly pak sestaveny v dohodě s dárce, a když jmění fondu bylo jednak dary, jednak přiděly spolku rozmnoženo, vykonává svoji funkci již déle jak 12 let, za kteroužto dobu bylo na léčení tuberkulose členů »Všehrdu« věnováno celkem Kč 32.996.— Jen prvý rok byly výtěžky jmění rozděleny přímo žadatelům, později bylo v komisi rozhodnuto, že má býti dodržována zásada, aby příslušná částka byla zaslána přímo léčebným ústavům nebo »Studentskému zdravotnímu ústavu«, který jí přímo použije na léčení žadatele, kterého komise určí.

Účel fondu, který byl zakladatelem stanoven, jest dodržován a doufáme, že v mnohém případě pomoc, která byla ze jmění fondu poskytnuta, přišla v pravý čas a vhodně. Zakladatel může mítí uspokojení, že jeho myšlenka, která tak vzácným darem byla realizována, nese svoje ovoce.

Fond Hermanna-Otavského, který se ctí nese jméno svého zakladatele, jest pak příkladem souzvuku universitního profesora se studentstvem, který se projevil ne slovy a sympatiemi, které jsou ovšem také nutny, nýbrž činem, který nemůže zůstat zapomenut.

dnk.

Drobný kvítek do kytice!

70 let J. M. prof. dr. Hermanna-Otavského, 40—45 let neúporné práce pro celek a sebeobětování. Budiž mi dovoleno několik skromných poznámek k tomuto jubileu, jako vzpomínek nahodilých, jež hlavou porůznu táhnou, zamyslí-li se člověk mnohem mladší nad dosavadním tokem plodného života známého muže staršího, blízkého však, a milého.

Prof. Hermann jako učitel — výborný a nezapomenutelný. Vzpomínám na krásné okamžiky na jeho přednáškách. Z jeho výkladu odnášel jsem si vždy pevné uspokojení, a moje touha zvěděti nově věci byla vždy ukojena. Prof. Hermann při každém výkladu dává posluchačstvu kus svého já, vědeckost výkladu spojuje s účelem pedagogickým; opřen o katedru neb sedě za ní, pozoruje laskavýma a usměvavýma očima tváře posluchačů a vida, že vzbudil zájem a účast poutavým a živým výkladem důležitých částí obchodního či směnečného práva, spokojený úsměv přeletí jeho ušlechtilou tvář. S katedry nemluví přísný profesor, mluví starší přítel, studentstvem ctěný, milovaný a oblíbený.

Prof. Hermann jako *examinator* je za zkušebním stolem více, než přítelem — je otcem. Zná psychologii kandidátů.